

HUNTER S. THOMPSON

HELL'S ANGELS

NEOBYČEJNÁ A HRŮZNÁ SÁGA MOTORKÁŘSKÉHO GANGU

HELL'S
ANGELS

HELL'S ANGELS

Copyright © 1966, 1967, Estate of Hunter S Thompson

Copyright renewed © 1994, 1995 by Estate of Hunter S Thompson

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Vít Kabelka, 1994, 2022

Cover © Adéla Korbelařová, 2022

Cover photos © Bill Ray, 1965

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2777-3 (pdf)

HUNTER S. THOMPSON

HELL'S ANGELS

NEOBYČEJNÁ A HRŮZNÁ SÁGA MOTORKÁŘSKÉHO GANGU

Přátelům, kteří mi půjčili peníze a laskavě mě vydržovali po celou dobu mé nezaměstnanosti. Žádný spisovatel se bez nich neobejde. Ještě jednou díky.

H. S. T.

Tato kniha vznikla z popudu Carey McWilliamsové, redaktorky časopisu *Nation*, která mi navrhla, abych napsal článek na téma zvláštního fenoménu motocyklových gangů.

Článek vyšel v dubnovém čísle *Nationu* v roce 1965. Carey mi poskytla nápady a podněty, které dodaly knize jistou strukturu a pevný rámec.

Já u pramene jsem a žízni hynu;
horký jak oheň, zuby drkotám;
dlím v cizotě, kde mám svou domovinu;
ač blízko krbu, zimnici přec mám,
nahý jak červ, oděn jak prelát sám,
směji se v pláči, doufám v zoufání;
mně lékem je, co jiné poraní;
mně při zábavě oddech není přán;
já sílu mám a žádný prospěch z ní;
srdečně přijat, každým odmítán.

François Villon

PŘEVÁLCUJEM JE...

I

Kalifornie, víkend před Svátkem práce... je brzy ráno, v ulicích se teprve zdvihá oceánský opar a ve Frisku, Hollywoodu, Berdoo a East Oaklandu se motocykloví desperáti, s řetězy kolem pasu, ve slunečních brýlích a v zamaštěných leviskách, valí ven z vlhkých garáží, nonstop bister a z opuštěných bejváků na jednu noc a míří na Montereyský poloostrov, severně od Big Suru... Hrozba se opět vymkla kontrole, stohlavý proud Pekelných andělů se řítí ránem po dálnici. Na nízkých sedlech a s kamennými tvářemi se bláznivě protlačují mezi auty, stočtyřicítkou míjejí středový pás o pouhé centimetry... jako Čingischán na obludném ocelovém oři s ohnivou řítí; a pak nelítostně sjedou pohledem přes okraj pivní plechovky na nohy vaší dcery; ukázat těm měšťákům nějakéj vodvaz, kterej sami nikdy nepoznají... Jo, tihle skvělí sekáči to hrozně rádi žhaví... Ježíš, Chromák, Slepý Bob, Panděro, Káně, Zorro, Šmírák, Sekáč, Prcek, Terry Tulák, Frenchy, Šupák Marvin, Máti Miles, Sprosták Ed, Rafan Chuck, Tlustoch Freddy, Špína Phil, Charley, Bláznivý Cross, Puff, Magoo, Zvíře a nejmíň stovka dalších... napětí před akcí, dlouhé vlasy, vousy a strakaté šátky vlahjící ve větru, náušnice, propocená kola v podpaždí, pendreký z řetězů, hákové kříže... a chrom odstrojených harleyů se blyští, zatímco auta na stojedničce nervózně uhýbají na stranu, a roj prohučí kolem jako jedno mohutné zaburácení...

*

Oni sami si říkají Pekelní andělé. Pořádají jízdy, znásilňují a drancují jako loupeživí rytíři – chvástají se, že se nenajdou policejní jednotky, které by dokázaly zatočit s jejich zločineckým motocyklovým spolkem.

— True, *The Man's Magazine* (srpen 1965)

Sami o sobě to nejsou zlí kluci. Řeknu vám – radši budu mít na krku celou partu Pekelných andělů než tyhle demonstranty za občanský práva. Když se něco schumelí, demonstranti jsou daleko horší.

— dozorce ze sanfranciské městské věznice

Někteří z nich jsou naprostá zvířata. A chovali by se tak v každé společnosti. Jsou to kriminální typy, které se měly narodit před sto lety – tehdy by se z nich stali pistolníci.

— Birney Jarvis, zakládající člen Pekelných
andělů, který se později stal policejním
zpravodajem v *San Francisco Chronicle*

My jsme jednoprocetáři, ty vole – jedno procento těch, co jim nevyhovují, a je nám to ukradený. Tak mi nevykládejte o svezích účtech za doktora a pokutách za dopravní přešupky – mně prostě stačí popadnout svou holku, motorku a banjo a jet si po svém. Vysekali jsme se nejmíň ze stovky rvaček, a to jen díky našim pěstem a pevnějším botám. Mezi motorkářema jsme královská jízda, hochu.

— záznam vyprávění Pekelného anděla

*

... Jízda byla v plném proudu, hordy „desperátů“ z celého státu se valily směrem na Monterey: ze San Bernardina a Los Angeles na sever po 101; ze Sacramenta na jih po 50... z Oaklandu, Haywardu a Richmondu na jih po 17 a z Friska po Coast Highway. Pekelní andělé byli jejich tvrdé jádro, elita... na

zádech džínových bund bez rukávů se jim skvěly okřídlené lebky a za sebou na „očesaných mašinách“ vezli svoje „maminy“. Pohybovali se s vyzývavou arogancí, dokonale si jistí svou pověstí nejobávanějšího motocyklového gangu v celé historii křesťanské civilizace.

Ze San Franciska se samostatně blížily asi tři desítky po publicitě dychtících Gypsy Jokers, dvojky mezi kalifornskými desperátskými kluby. Stáli ovšem pořád daleko výš než kluby jako Presidents, Road Rats, Nightriders a Question Marks, všechny z oblasti kolem Sanfranciského zálivu, jakési Gomory... a Sodoma byla o pět set mil jižněji, v obrovském, šíleném kotli Los Angeles, rajónu Satan's Slaves, trojky v desperátské hierarchii, expertů na vlastní výrobu motorek se slabostí pro maso mladých psů a zálibou ve trpytivých čelenkách a něžných mladičkových blondýnkách s lobotomickým výrazem. Satan's Slaves platili v Los Angeles za extratřídu, a tak se jejich ženské pevně tiskly ke koženým zádům těchhle psožravých, nenasytných idiotů, ženoucích se právě na sever na každoroční setkání s Pekelnými anděly, kteří už tehdy pohlíželi na „bandu z L.A.“ s přátelskou blahosklonností... což Satan's Slaves vůbec nevadilo, protože si mohli beztréstně vyskakovat na ostatní jižanské kluby – Coffin Cheaters, Iron Horsemen, Galloping Gooses, Comancheros, Stray Satans – a další doprovodné lidské trosky, natolik zpustlé, že se k nim nehlásily, s výjimkou bitek, při nichž může rozhodnout nějaký ten řetěz či pivní lahev navíc, ani desperátské kluby.

*

Opakuji stále dokola, že z nynější slepé uličky není východiska. Kdybychom nastražili všechny smysly, ihned by nás omráčily hrůzy, které nás obklopují... Vypadly by nám z rukou nástroje, přestali bychom chodit do práce, zrušili závazky, neplatili daně, nedodržovali zákony atd. Byli by muž či

žena, ve stavu naprostého probuzení, vůbec schopni všech těch šileností, jež se od nich teď vyžadují na každém kroku?

— Henry Miller, *Svět sexu* (vytištěno pouze
1 000 exemplářů pro „přátele Henryho Millera“)

Lidi se prostě musej naučit klidit se nám z cesty. Kdo se nám postaví do cesty, toho vyřídíme.

— policejní výpověď Pekelného anděla

*

Toho rána v den Svátku práce v roce 1964, kdy začala jízda na Monterey, se Terry Tulák probudil nahý a bolelo ho celé tělo. Předchozího večera ho devět členů Diablos, jednoho z konkurenčních motocyklových klubů v East Bay, zkopalo a zmlátilo řetězy před jednou hospodou v Oaklandu. „Nedávno jsem jednomu dal pěstí,“ vysvětloval, „a jim se to moc nezamlouvalo. Byl jsem tam ještě se dvěma Andělama, ale ty odjeli chvíli přede mnou, a hned jak zmizeli, ty bestie z Diablos se na mě před hospodou sesypaly. Pěkně mě zřídili, a proto jsme je pak celou noc hledali.“

Pátrání však bylo bezvýsledné, a tak se Terry krátce před svítáním vrátil ke Scraggsovým, do malého domku v San Leandro, kde bydlel se ženou a dvěma dětmi. Scraggs, sedmatřicetiletý bývalý boxer, jenž se kdysi utkal s Bobo Olsonem, byl nejstarším Andělem, který tehdy jezdil. Měl ženu a dvě vlastní děti. Když pak v létě přijel Terry ze Sacramento, aby se poohlédl po práci v oblasti kolem Zálivu, Scraggs mu nabídl bydlení a stravu. Obě manželky spolu slušně vycházely, děti se sprátelily a Terry sehnal práci na montážní lince v nedaleké továrně General Motors – což samo o sobě dostatečně vypovídá o míře tolerance mezi americkými dělníky, neboť Terry na první pohled vypadá beznadějně nezaměstnatelně, něco jako kříženec mezi hromotlukem a věčným Židem.

Je vysoký metr osmdesát osm a váží skoro metrák, má mohutná ramena, plnovous a černé vlasy po ramena. Jeho divoké vystupování a blábolení nemůže nadchnout žádného

vedoucího osobního oddělení. Kromě toho ve svých sedmadvaceti letech nashromáždil obsáhlý a hrozivý svazek policejních záznamů: úctyhodný počet zatčení na základě nejrůznějších obvinění, od drobných krádeží a ublížení na těle až po znásilnění, problémy s narkotiky a veřejně prováděný cunnilingus – to všechno bez jediného odsouzení. Oficiálně se tedy jedná pouze o přestupky, kterých by se mohl dopustit v opilosti či ve vzteku kterýkoli temperamentní občan.

„Říkám ti, všechno, co mi přišli na triko, sou samý blbosti,“ trvá na svém. „Většina těch obvinění je vymyšlených. Nikdy jsem nechtěl být nějaký kriminálník. Na to nejsem dost prohnanej. Všechno, co dělám, je přirozený, protože to potřebuju dělat.“ A po chvíli dodává: „Ale myslím, že stejně riskuju, i když nejsem kriminálník. Brzo mě zhaftnou za nějakou pitomost a pak na pěknou řádku let sbohem, Terry. Řek bych, že je tak akorát načase, abych se zdekoval někam na Východ, třeba do New Yorku nebo do Austrálie. Heleď, já jsem kdysi míval i průkazku Hereckýho svazu a bydlel jsem v Hollywoodu. Hergot, dyť já se chytnu všude, i když jsem průserář.“

Jinou sobotu by pravděpodobně vespával nejmní do dvou odpoledne a pak by znovu vyrazil do ulic s desítkou svých parťáků s cílem najít Diablos a nadělat z nich fašírku. Jenomže v kalendáři Pekelných andělů znamená jízda na Svátek práce největší událost roku. Je to každoroční valná hromada celého desperátského klanu, mohutná třídní pitka, která téměř vždycky skončí nějakou divokou rvačkou a novým pohoršením měšťáků. Žádný Anděl by si ji nikdy nenechal ujít, ledaže by byl právě ve vězení nebo v nemocnici. Jízda na Svátek práce je desperátským protějškem silvestrovských oslav, je to čas, kdy se společně popíjí, staří přátelé se plácají po ramenou, náhodní partneři si to spolu rozdávají a vůbec se rozpoutá všeobecné třeštění. Většinou přijede tak od dvou set do tisíce desperátů, podle toho, jaké je zrovna počasí a kolik proběhne v týdně před tím meziměstských hovorů.

Toho rána byli Terry i Scraggs vzhůru už před devátou. Pomsta Dáblům počká. Teď je na pořadu dne jízda. Terry si zapálil cigaretu, ohmatal boule a modřiny na těle a pak si natáhl tuhé levisky a obul těžké černé boty. Na holé tělo si natáhl červený svetr prosycený pachem vína a potu. Scraggs popíjel pivo, zatímco jeho žena vařila vodu na kafe. Děti dali už včera večer k příbuzným. Venku pálilo slunce. Za Zálivem se rýsovalo San Francisco, ještě zahalené v mlze. Motorky s plnými nádržemi se blýskaly. Zbývalo už jen posbírat všechny volně se povalující drobné peníze a marjánku, přivázat spacáky k motorkám a navléct na sebe only nechvalně proslulé „barvy“.

Veledůležité barvy... takřka stejnokroj, poznávací znamení... které kalifornský generální prokurátor popsal se značnou přesností ve zmateném, nicméně nejčastěji citovaném oficiálním dokumentu s názvem „Motocyklové kluby Pekelných andělů“.

Emblém Pekelných andělů, nazývaný „barvy“, se skládá z vyšívaného obrázku okřídlené lebky s motocyklovou přilbou. Pod křídlem se nacházejí písmena „MC“. Přes emblém se táhne páska, na které stojí napsáno „Hell's Angels“. Pod ním následuje další páska s domovenkou klubu, což je obvykle zkratka názvu města nebo lokality. Tyto emblémy se našívají na záda džínových bund, většinou bez rukávů. Někteří členové se zdobí různými odznaky Luftwaffe a napodobeninami německých Železných křížů. Mnozí mají plnovous a jejich vlasy jsou obvykle dlouhé a neupravené. Někteří nosí v propíchnutém ušním lalůčku jednu náušnici. Jejich opasky jsou často zhotovené z kusu vyleštěného motocyklového řetězu, který se dá odepnout a použít jako pružný obušek.

Pekelní andělé dávají přednost velkým a silným motocyklům americké výroby (Harley-Davidson). Členové klubu většinou používají jako svá „legální“ jména přezdívky, pod nimiž se

zapisují do klubových seznamů. Podle stanov některých klubů jsou noví členové tetováni, přičemž cena je zahrnuta do zápisného. Pravděpodobně nejuniverzálnějším společným znakem při identifikaci Pekelných andělů je jejich celková zanedbanost. Policejní vyšetřovatelé shodně uvádějí, že jak členové klubů, tak jejich spoléčnice by nutně potřebovali vykoupat. Velmi účinným prostředkem identifikace jsou i otisky prstů, neboť vysoké procento Pekelných andělů má záznam v trestním rejstříku...

Někteří členové Pekelných andělů i jiných motocyklových klubů „nechvalné pověsti“ patří údajně k elitářské skupině označované jako „jednoprocentáři“, která se schází jednou měsíčně na různých místech Kalifornie. Místní kluby Pekelných andělů se obvykle scházejí jednou týdně... Podmínky pro členství a oprávnění nosit odznak „1%“ zatím nejsou známy... Na další nášivce, kterou mívají někteří členové, je číslo „13“. Představuje prý třinácté písmeno abecedy „M“, které má symbolizovat marihuanu a naznačovat, že její nositel tuto drogu užívá.

Tento barvitý popis hnusného kriminálního zevnějšku desperátů je v podstatě přesný, až na ten hokus pokus s jednoprocentáři. Nášivku nosí všichni Andělé, stejně jako členové ostatních klubů, a vyjadřuje jediné to, že její nositelé jsou hrdí na svoji příslušnost k údajnému jednomu procentu motorkářů, které Americká motocyklová asociace odmítá přijmout do svých řad. AMA je sportovní odnož Asociace výrobců motocyklů a skútrů, rychle rostoucí zájmové skupiny, jež musí zoufale bojovat o svoji dobrou pověst, protože tu jí Pekelní andělé systematicky kazí. „Nesouhlasíme s nimi,“ říká ředitel Americké motocyklové asociace. „A nesouhlasili bychom s nimi, i kdyby jezdili na koních, mulách, surfech, kolech nebo skateboardech. K naší velké lítosti si vybrali právě motocykly.“

AMA tvrdí, že zastupuje všechny spořádané motocyklisty, avšak jejich necelých padesát tisíc členů vlastní sotva pětinu z 1 500 000 motocyklů přihlášených ve Spojených státech do roku 1965. A navíc, jak poznamenal jeden odborný časopis, hodně desperátů se vůbec nezaregistrovalo.

Terry a Scraggs vyjeli kolem desáté. Během jízdy centrem Oaklandu se snažili držet zpátky. Udržovali motory v nízkých otáčkách, dobře si vědomi upřených pohledů projíždějících řidičů i lidí na křižovatkách, spořádaně zastavovali na stopkách a nepřekračovali povolenou rychlost. Kousek od domu Tommyho, viceprezidenta oaklandského klubu, kde už čekali ostatní, to pak zničehonic rozpálili. Tommy bydlel v tiché chátrající uličce v East Oaklandu... staré čtvrti s malými, kdy si bílými dřevěnými domečky, natěsnanými na miniaturních parcelkách, s trávníky vepředu vyšlapanými generacemi novových poslíčků s *Oakland Tribune*. Toho svátečního rána seděli všichni Tommyho sousedé na předních verandách nebo stáli za okny obývacích pokojů a sledovali pozvolný nástup toho hrozivého představení. Před jedenáctou hodinou bylo na místě zhruba třicet Andělů. Téměř zablokovali úzkou uličku, povykovali, nalévali se pivem, barvili si vousy nazeleno, túrovali motory, upravovali si oblečení a vzájemně se poštuchovali, aby se trochu dostali do varu. Holky postávaly v hloučku, oblečené do přiléhavých kalhot, halenek nebo svetřů bez rukávů, s vyztuženými podprsenkami, hlavy ovázané šátky, ve vysokých botách a s černými brýlemi, zmalované zářivými rtěnkami a s nepřiliš oduševnělými výrazy ve tvářích, zahořklé a nervózní z mnoha trpkých zkušeností, které získaly za těch několik málo let.

Při každém shromáždění od pěti do sto padesáti Andělů je na první pohled jasné, kdo má hlavní slovo: Ralph „Sonny“ Barber, Nejvyšší vůdce, skladník z East Oaklandu, největší klišas v partě, který je schopný rázně a pohotově jednat, když se něco

semele. Fanatik, filozof, rváč, mazaný vyjednaváč a nejvyšší soudce v jednom. Pro oaklandské Anděly je to Ralph. Všichni ostatní mu říkají Sonny... ale když se mejdan pořádně rozjede, slyší i na Prez, Tatík nebo Taťka. O tom, co řekne Barger, nikdo nepochybuje, ačkoliv by ho mnozí dokázali vyřídit ve rvačce do dvou minut, kdyby k ní ovšem někdy došlo. To se však nestává. Málokdy vůbec zvýší hlas – a když, tak jen při vyřizování účtů s cizími lidmi. Všichni rebelanti ve vlastních řadách jsou pacifikováni na pravidelných pátečních schůzkách, nebo prostě zmizí ze scény a změni životní styl tak, aby už nikdy nezkřížili cestu ani jediné partě Andělů.

Jestliže shromáždění u Tommyho vypadalo poněkud neorganizovaně, bylo to kvůli tomu, že Sonny momentálně pobýval v nápravném zařízení v Santa Ritě za držení marjánky. Dokud měli Sonnyho za mřížemi, drželi se ostatní při zemi – i když si Tommy se svým tichým a jaksí odtažitým stylem vedl v roli vůdce dost slušně. Ve svých šestadvaceti letech byl o rok mladší než Barger. Tenhle hladce vyholený blondák měl ženu a dvě děti a jako stavební dělník si týdně přišel na 180 dolarů. Uvědomoval si, že za prezidenta jen zaskakuje, ale zároveň mu bylo jasné, že se oaklandští Andělé musí při jízdě na Svátek práce předvést v plné síle a se vší parádou. Jakýkoliv nedostatek mohl zavinit přesunutí duchovního velení zpátky do jižní Kalifornie, do místního klubu v San Bernardinu (neboli Berdoo). Tam byli lidé, kteří to v roce 1950 celé začali a kteří už téměř patnáct let zakládali další nové kluby. Ale vzrůstající policejní tlak na jihu zapříčinil, že mnozí Andělé začali hledat útočiště v oblasti kolem Zálivu. V roce 1965 byl Oakland již na cestě stát se hlavním centrem Pekelných andělů.

Předtím, než s ohlušujícím řevem motorů vyrazili, se hodně mluvilo o Diablos – co že to asi muselo být za amok nebo zvláštní drogu, pod jejímž vlivem se dopustili tak osudné chyby, jakou je napadení osamocené Anděla. Teď už to byla

záležitost běžného vyřizování účtů, odloženého na později* a zapomenutého v okamžiku, kdy vyrazili po dálnici na poklidnou dvouhodinovou jízdu směr Monterey. Kolem poledne už bylo takové horko, že si mnozí jezdci svlékli košile a rozepnuli černé vesty, takže klubové znaky za nimi pohlávaly jako pláštiky toreadorů a lidé v protijedoucích automobilech si mohli prohlížet jejich odhalené hrudi. Pruhy na jih ubíhající dálnice byly přecpané daňovými poplatníky, jedoucími někam ven užít si svátečního víkendu, na které náhle dopadl stín hrůzy, když se kolem přehnala tlupa Andělů... to stádo divochů na obrovských strojích vyrazilo mezi slušné lidi – rámus, dlouhé vlasy, agresivní pudy... ne jeden řidič byl určitě v pokušení strhnout řízení prudce doleva a vmžiku je zamáčk-nout jako jedovaté stíry.

U San José, asi hodinku cesty od Oaklandu, zastavili celý šik dva příslušníci dálniční hlídky, což způsobilo třicetivteřhodinovou zácpu na křižovatce dálnic číslo 17 a 101. Někteří řidiči zastavili svá auta a jen přihlíželi. Jiní zpomalili na dvacet pětadvacet kilometrů v hodině. Jak se auta hromadila, vznikaly drobné kolize, vařily se motory a houstl smog.

„Rozdávali pokuty na všechny strany,“ komentoval to Terry. „Třeba za to, že měl člověk sedadlo moc nízko a stupačky moc vysoko nebo že neměl zrcátko nebo držadlo na tandemu – a jako obvykle nás drátovali za starý pokuty, který jsme nezaplatili, a za kdovíjaký pitomosti, co si na nás vymysleli. Ale dálnice se fakticky zasekala, jak na nás všichni čučeli, a tak se nakonec zaplaťpámbu objevil jejich kapitán a pořádně ty pitomce seřval, že ‚vytvářej nebezpečnou situaci‘ nebo co. Pořádně jsme se nachechtali a pak jsme zvedli kotvy.“

*

* Do měsíce se Diablos rozpadli – po sérii několika pořádných lekcí. Andělé je vyslídili a systematicky jednoho po druhém odrovnali. „Tohle se neděje moc často,“ vysvětloval později Terry. „Ostatní kluby nás moc neobtěžují, protože když si to náhodou dovolí, znamená to jejich konec.“

Tady se k nám chovají slušně [v Monterey]. Z většiny jiných měst nás hned vypakují.

— Frenchy z Berdoo, hovořil s reportérem
několik hodin předtím, než byli
Andělé z městečka vypakováni.

*

Mezi San José a odbočkou na Monterey se dálnice číslo 101 majestátně vinula farmářským krajem na úpatí pohoří Santa Cruz. Pekelní andělé, vždy dva bok po boku v každém jízdním pruhu, působili v městečkách, jako jsou Coyote nebo Gilroy, poněkud nepatřičně. Lidé vybíhali z hospod a obchodů a vyděšeně sledovali ty bájně velkoměstské Huny. Místní policajti nervózně přešlapovali na křižovatkách a doufali, že Andělé projedou v klidu a nezpůsobí žádné potíže. Vypadalo to téměř, jako by se objevila nějaká záškodnická bojůvka Vietkongu, přemísťující se rychlým klusem v sevřeném útvaru středem Main Street k jakési krvavé řeži, s níž nikdo v městečku nechtěl mít nic společného.

Andělé se na cestě snaží vyhnout možným potížím. I pouhé zatčení ve venkovském městečku na počátku svátečního víkendu může znamenat tři dny za mřížemi, a tedy zmeškání hlavního mejdanu, a nejvyšší možnou pokutu, pokud celá věc skončí před porotou. Také je jasné, že k původnímu obvinění – obvykle dopravnímu přestupku nebo nějaké výtržnosti – by pravděpodobně přibyla žaloba za kladení odporu při zatýkání, což znamená třicet dnů v base, vězeňský sestřih a dalších asi 150 dolarů pokuty. A tak se teď Andělé po mnoha nepřijemných lekcích obvykle přibližují k malým městečkům stejným způsobem jako obchodní cestující z Chicaga k pověstné „radarové pasti“ v Alabamě. Koneckonců hlavním cílem je dostat se na určené místo – a ne se cestou otravovat s venkovskými policajty.

Cílem cesty byla tentokrát velká hospoda U Nicka, ležící na hlavní ulici Del Monte, nedaleko Cannery Row v centru

Monterey. „Vzali jsme to středem města,“ vzpomíná Terry, „hustou dopravou a tak. Většina kluků to už U Nicka znala, ale já ne, protože jsem byl tenkrát v lapáku. Nestihli jsme se tam dostat do tří hodin, protože jsme museli čekat u benzínový pumpy na stojedniče na pár kluků, co vyjeli pozdějc. Když jsme tam dorazili, bylo nás asi takovejch čtyřicet padesát motorek. Kluci z Berdoo už tam byli asi s pětasedmdesáti a celou noc přijížděli další lidi. Ráno tam už bylo kolem tří set motorek.“

Oficiálním důvodem valné hromady byla finanční sbírka určená k získání prostředků na odeslání těla jednoho Anděla jeho matce do Severní Karolíny. Před pár dny totiž v Jacumbě, pouštní osadě poblíž San Diega, převálcoval nákladák Kennetha „Country“ Beamera, viceprezidenta klubu v San Bernardino. Country zemřel zcela v duchu nejlepší desperátské tradice: bez domova a bez peněz, jeho jediným majetkem na tomto světě bylo oblečení a velký nablýskaný harley. Podle názoru ostatních bylo odeslání jeho ostatků zpátky do Karolíny tím nejmenším, co pro něj mohli udělat – nezávisle na tom, jaký vztah měl k rodině nebo domovu. „To jsme prostě museli udělat,“ míní Terry.

Nedávné úmrtí kamaráda dodalo celé této akci v roce 1964 nádech obřadnosti, kterou si nedovolila zlehčovat ani policie. Takové gesto přesvědčilo i policajty: poslední pocta padlému kamarádovi, spojená se sbírkou pro jeho matku a trochou té uniformované pompy, aby celá podívaná nabrala na lesku. Vzhledem k tomu všemu montereyská policie rozhlásila, že uzavírá s Anděly dočasné příměří.

Poprvé po mnoha letech se desperáti setkali u místních úřadů alespoň s náznakem pohostinnosti – a záhy se ukázalo, že i naposled, neboť když toho jasného sobotního rána vycházelo slunce, nezbývalo ani celých čtyřia dvacet hodin do chvíle, kdy se zpráva o neblaze proslulém montereyském znásilnění ocitne na prvních stránkách novin po celé Americe. Pekelní

andělé budou už brzy známí a obávaní po celé zemi. S jejich image krvavých, ožralých a semenem potřísněných padouchů se důkladně seznámí všichni čtenáři novin a časopisů, jako jsou *New York Times*, *Newsweek*, *Nation*, *Time*, *True*, *Esquire* a *Saturday Evening Post*. Během následujícího půl roku se budou malá městečka od pobřeží k pobřeží ozbrojovat při sebe-menší zvěsti o „nájezdu“ Pekelných andělů. Tři největší televizní stanice po nich budou pátrat s kamerami, v Senátu je veřejně odsoudí George Murphy, bývalý mistr ve stepu. Jakkoli se to může zdát podivné, pravdou zůstává, že když se tlupa uniformovaných chuligánů blížila toho rána k Monterey, byla na nejlepší cestě „udělat díru do světa“, jak říkají lidé ze showbyznysu; za svůj úspěch budou v mnohém vděčit zvláštní vášni pro znásilnění, která sedí na bedrech americké žurnalistiky jako nějaký posměšně masturbující sup. Nic tak nezaujme vydavatelské oko jako pěkné znásilnění. „Tentokrát jsme s nima pořádně zamávali,“ komentoval to jeden Anděl. Podle novinových zpráv nejméně dvacet těchto špinavých otrhanců vyrvalo dvě nezletilé dívky ve věku čtrnácti a patnácti let jejich zděšeným přátelům a zavléklo je mezi písčné duny, kde je „mnohokrát znásilnilo“.

MNOHOKRÁT... ZNÁSILNĚNY

VE VĚKU 14 A 15 LET...

PÁCHNOUCÍ ZAROSTLÉ BESTIE

Pomocník šerifa, přivolaný přítelem jedné unesené dívky, vypověděl, že „přijel na pláž a uviděl obrovský oheň a kolem něho motorkáře, muže i ženy. Pak se ze tmy vypotácely dvě hystericky vzlykající dívky a prosily ho o pomoc. Jedna byla úplně nahá a druhá na sobě měla jen roztrhaný svetr.“

Tady byl, dobrotivý Bože, onen kýžený obraz, který zaručeně sliboval uvést do varu veřejné mínění a rozzuřit každého muže. Dvě nevinné mladé dívky, americké občanky, zavléčené

mezi duny a zprzněné jako arabské šlapky. Jeden z jejich přátel vypověděl na policii, že se pokoušel dívky zachránit, ale kvůli sročení davu, jež nastalo po svlečení obětí, k nim nemohl proniknout. Daleko mezi dunami, v modravém svitu měsíce, v kruhu lačných násilníků... byly znovu a znovu penetrovány.

Příštího rána se Terry Tulák ocitl mezi čtyřmi Anděly zatčenými za znásilnění, za což hrozí trest vězení od jednoho do padesáti let. Popřel, stejně jako Máti Miles, Šupák Marvin a Bláznivý Cross, že by o zločinu cokoliv věděl – ale o pár hodin později, když byla kauce stanovena na pouhých 1 100 dolarů za jednoho, je vsadili za mříže Montereyského okresního vězení v Salinas... ve Steinbeckově kraji, v tom teplém údolí, kde se pěstuje salát a které vlastní potomci přistěhovalecké generace z Appalačských hor, co sem mazaně přišli právě včas a teď platí jiným, méně mazaným, aby za ně dozírali na práci mexických *braceros*, jejichž přirozenou způsobilost pro práci na poli objasnil všudybyl senátor Murphy takto: „Jsou tak malého vzrůstu, že je pro ně mnohem jednodušší ohýbat záda.“

Nepochybně. A protože senátor Murphy nazval Pekelné anděly „nejnižší formou živočichů“, je zřejmé, že jsou nejlépe uzpůsobeni k tupému znásilňování každé ležící ženy, na kterou narazí při svém bezcílném bloumání s přirozením svěšeným tak nízko jako proutek na hledání vody. Což sice není daleko od pravdy, jenomže z poněkud jiných příčin, než nám chtěl namluvit kdysi lehkonožý kalifornský senátor.

Když se tedy onu osudnou sobotu sjížděli Andělé k Nickovi, nikdo z nich samozřejmě netušil, že se jim tam podaří získat popularitu velikosti Beatles nebo Boba Dylana. Za soumraku, kdy oranžový kotouč slunce padal rychle do oceánu jakoby pouhou míli od břehu, byla největší událost večera tak absolutně nepředvídatelná, že hlavní představitelky – nebo oběti, chcete-li – poutaly jen zcela nepatrnou pozornost v hlučné tlačenici, vylévající se z lokálu do ztemnělé ulice.

Terry tvrdí, že postřehl dívky a jejich „přátele“ pouze jen jako jeden detail celkového výjevu. „Pamatuju si je hlavně proto, že mi bylo divný, co má ta bílá těhotná holka společného s partou přičmoudlejších frajerů. Ale řek jsem si, co mi je po tom, a taky jsem ani žádněj pich nesháněl. Moje stará tam byla se mnou – teda v současný době jsme už od sebe, ale tenkrát nám to klapalo – a ona by nesnesla, abych v její přítomnosti lovil nějakou jinou. A navíc, když potkáš starý kámoše, který jsi rok nebo dva neviděl, tak nemáš ksakru zrovna moc času všímat si cizích lidí.“

Pokud jde o první dojem z „obětí“, tak jediné, na čem se Terry shodl se všemi ostatními Anděly, bylo, že „ty holky za živýho boha nevypadaly na čtrnáct a patnáct; ty vole, vypadaly na dvacítky.“ (Policie později potvrdila jejich věk, ale žádné další informace – včetně jmen – na základě kalifornské praxe zákazu přístupu novinářů k obětem znásilnění neposkytla.)

„Vždyť já ani nevím, jestli ty holky byly pěkný,“ pokračoval Terry. „Prostě si to nepamatuju. Jediný, co vím jistě, je, že U Nica jsme žádný trable neměli. Byli tam sice policajti, ale to jen aby si nikdo nevyskakoval. Odehrávalo se to úplně stejně jako všude jinde, kam přijdem: ulice venku ucpaná auťákama, kolem se ometali místní pitomci, holky, co hledaly nějaký vzrůšo, a pak pár štamgastů, který náš mejdan docela žrali. Policajti udělali dobře, že tam zůstali. Kamkoliv přijedem, všude se vyskytnou nějaký místní rváči, co maj chuť vyzkoušet si, jaký jsme drsní. Kdyby tam nebyli policajti, určitě by se něco semlelo. Copak se, hergot, chce někdo dostat do bryndy, když je zrovna jízda? Chcem se akorát trochu pobavit a odvázat.“

Je však všeobecně známo, že Pekelní andělé mají o zábavě a odvazu poněkud nekonvenční představy. Jestliže jsou přece jen „nejnižší formou živočichů“, pak by ani senátor Murphy nemohl předpokládat, že se budou scházet v opilém kruhu pro takové vznešené povyražení, jako je ping-pong, shuffleboard nebo whist. Jejich pikniky už dávno prosluly divokými

kratochvílemi, a proto o každé mladé dívce, která se ve dvě hodiny ráno objeví na pláži u ohně Pekelných andělů, lze s jistotou tvrdit, že s ní cloumá chtíč. Bylo tedy jen přirozené, že tam obě dívky přitahovaly daleko víc pozornosti než předtím v družné vřavě v hospodě U Nicka.

Jistá stránka případu, kterou přehlédla většina novinových zpráv, souvisí s prostou logickou úvahou. Jak se proboha mohly dvě mladé dívky zničehonic ocitnout v noci na opuštěné pláži s několika stovkami opilých násilníků? Unesli je sem od Nicka? A jestli ano, co vlastně ve svém věku pohledávaly celý večer v hospodě nacpané k prasknutí nejobávanějším desperátským gangem? Nebo se jich snad zmocnili někde na ulici – třeba když zastavili na červenou – a při rozjezdu si je přehodili přes benzínovou nádrž svého harleye, načež je odváželi, hystericky ječící, kamsi do noci za přihlížení zděšených kolemjdoucích?

Policejní stratégové, s úmyslem izolovat je od obyvatelstva, vyhradili Andělům tábořiště daleko za městem, na pustých dunách mezi Montereyskou zátokou a Fort Ord, armádním výcvikovým střediskem. Bylo to dokonale promyšlené. Bestie se uklidí na místo, kde se můžou vydráždit do libovolné orgastické zuřivosti, aniž by ohrožovaly občany – a kdyby to došlo příliš daleko, stačí hned vedle zburcovat vojáky a rozdat jim bajonety. Policie postavila na silnici hlídku pro případ, že by se Andělé rozběhnili a pokusili se proniknout zpátky do města, protože nebylo možné tábořiště úplně uzavřít. Nedalo se ani zabránit tomu, aby sem nějaké místní naivky nepřilákala zvědavost nebo jiné, tajemnější pohnutky, o kterých se policejní instruktáže nezmiňovaly.

Oběti vypověděly na policii, že se vydaly na pláž, neboť „si chtěly motorkáře prohlédnout“. Byly tedy zvědavé – i po tolika hodinách strávených u Nicka, kde bylo tak nacpáno, že skoro všichni Andělé chodili močit ven na parkoviště, než aby se uvnitř prodírali na záchodky.

„Krucinál, ty buchty si to tam rozhodně nepřihasily, aby si s náma mohly zazpívat u ohně,“ prohlásil Terry. „Byly máznutý a chtěly si trochu hodit hrbem, jenže se k tomu přichomejtlo nějak moc kluků. Nějakou dobu si v pohodě užívaly. Ale pak se přes duny začalo trousit čím dál víc lidí... to víš, šly hlásky jako ,tak tak, pich‘... a buchty už neměly zájem. Ty přičmoudlí frajeři se vypařili a už jsme je jakživ neviděli. Ani přesně nevím, jak to dopadlo. Tenkrát jsem se jen doslech, že tam někde v dunách maj nějaký maminy, ale my jsme to s mojí starou zaloмили dost brzo. Byl jsem tak zlískanej, že bych to neudělal ani já.“

Žádné noviny nepokládaly za vhodné ocitovat andělskou verzi příběhu, ale o půl roku později na to v jedné hospodě v San Francisku vzpomínal při kulečnicku Frenchy takto: „Jedna ta holka byla bílá a těhotná, druhá barevná a bylo s nima pět barevnejch kluků. Potloukaly se v sobotu večer asi tři hodiny u Nicka, chlastaly a tlachaly s klukama od nás a pak s náma jely na pláž – teda i s těma kamarádama. Všichni jsme byli u ohně, chlastalo se víno a jeden kluk do nich hučel – jasně, jel po nich – a za chvíli se těch buchť někdo zeptal, jestli si nechťej prásknout – teda jako jestli by si nechťely dát čou-da marjány. Řekly, že jo, a hned odešly s nějakějma lidma za duny. Ta negerka to rozjela s partou kluků, ale pak už chtěla přestat, jenže ta těhotná byla nadržená jak děvka. Prvních asi pět kluků na sebe vyloženě strhla, ale pak už taky vychladla. V té době ruplo jednomu tomu jejich kámošovi v bedně a doběh pro policajty – a to bylo celý.“

„Druhej den ráno,“ vyprávěl Terry, „jsem se s někým – ani nevím, kdo to byl – svez do jednoho motorestu u dálnice na snídani. Když jsme se vrátili na pláž, už tam měli postavenej zátaras a ty dvě buchty seděly v policajtským autě a všechny si prohlížely. Neměl jsem páru, o co běží, a vtom mi jeden pol-da povídá: ‚Ty taky,‘ a nasadili mi želízka. A ty zatracený holky se hihňaly, normálně se chechtaly... ‚Cha cha, to je jeden z nich.‘ A tak jsem šel do lochu za znásilnění.

Když jsme přijeli do vězení, povídám: ‚Heleďte, já chci k doktorovi, aby mě prohlídnul. Neměl jsem styk už dva dny.‘ Ale vykašlali se na to. Marvin, Miles a Bláznivý Cross tam už byli taky, a tak nám došlo, že v tom lítáme až po krk, dokud nám neoznámili, že kauce je jenom jedenáct set dolarů. To nám hnedka bylo jasné, že z toho nechtěj dělat žádný velkej případ.“

Na Marina Beach mezitím policisté shromáždili zbytek Andělů a hnali je na sever, po silnici číslo 156 směrem k hranici okresu. Opozdilce tloukli pendreky přes záda a řvali na ně, ať sebou hodí. Vedlejší silnice zablokovali policisté na motorkách a desítky dalších – mnohdy přivolaných ze sousedních okresů – eskortovaly Anděly v uličce mezi sebou. Neuspořádaná horda desperátů, túrujících motory a dštících nadávky na všechno, co bylo právě po ruce, se pomalu sunula po silnici a narušovala dopravu na míle daleko. Doprovázel ji ohlušující rámus a jen stěží si lze představit, jak asi tato podívaná působila na tucty pozdních turistů z jiných států, kteří museli zajet ke krajnici, aby konvoj mohl projet. Vzhledem k nedaleké armádní základně se bezpochyby domnívali, že uvolňují cestu koloně tanků, nebo přinejmenším něčemu podobně působivému – aby vzápětí spatřili armádu chuligánů hnaných po silnici jako stádo prašivých ovcí – hm, jak krutý sen pro Kalifornskou obchodní komoru!

Na hranici okresu zastavil reportér ze *San Francisco Chronicle* Tommyho a Anděla, jemuž se přezdívalo Prcek – bezmála dvoumetrového hromotluka s copánkem na hlavě, který se později proslavil po celé Americe svým výstupem na demonstraci „Táhněte z Vietnamu“ v Berkeley.

„My jsme normální lidi,“ hájil se Tommy. „Většina z nás chodí do práce. Půlka je ženatá a pár má i své baráky. Policajti nás otravují všude, kam se vrátím, a to jen proto, že máme rádi rychlý mašiny. Celý to znásilnění je bouda a neprojde to. Všichni se dělo dobrovolně.“

„Do prdele, náš ručitel dostane ty kluky ven do dvou hodin,“ přidal se Prcek. „Proč nás vlastně lidi nemůžou nechat na

pokoji? Chceme se jen čas od času sejít a trochu si povyrazit – zrovna tak jako zednáři nebo nějaký jiný spolek.“

Jenomže rotačky už chrlily ohromné titulky: GANG PEKELNÝCH ANDĚLŮ ZNÁSILŇUJE. Zednáři se takové publicitě netěšili od osmnáctého století, kdy Casanova prolézal okny a špinil dobré jméno bratrstva. Možná že i Andělé budou jednoho dne následovat svobodné zednáře do jejich buržoazní senility, ale do té doby se stejně dostane na první stránky novin nějaký jiný spolek: gang pilotů vznášedel anebo možná nějaká kdysi nevýrazná zájmová skupinka, která se už teď připravuje na to, co jí budoucnost přinese.

Co třeba Kiwanis Club? V Oaklandu se proslýchá, že v této skupině bují agresivní nálady, což může dramaticky změnit klubovou image. Ve víru a rychlém pohybu dnešní doby si není těžké představit, jak budou za deset či dvacet let takhle jednou v neděli ráno chlapíci ve zralém věku v černých sportovních bundách s našitým znakem Pekelných andělů rázovat po svých obývacích pokojích a smutně reptat nad novinovými titulky: GANG KIWANIS ZNÁSILŇUJE: ČTYŘI ZADRŽENÍ, OSTATNÍ UPRCHLI, PO VŮDCÍCH SE PÁTRÁ.

A v nějakém pohoršeném americkém městečku jeden policejní ředitel prohlásí – jako ten v Monterey v roce 1964 – „Už se tady nesmí ukázat, kvůli tomu, co tu provedli.“

ZROZENÍ HROZBY – 1965

2

Denní tisk je podstatou veškerého zla moderního světa a čas pouze odhaluje tuto skutečnost ve stále větší průzračnosti. Degenerační schopnost novin je záludně neomezená, neboť vždy je možno klesnout níž ve výběru čtenářů – až nakonec uvede do pohybu veškerou lidskou spodinu, kterou žádný stát ani vláda nedokáže ovládnout.

— Søren Kierkegaard

*

Na Andělech je skvělý, že si mezi sebou nelžou. To ale neplatí pro lidi zvenčí, protože na hrubej pytel musí přijít hrubá záplata. Sakra, vždyť většina lidí, který potkáš, ti neřekne pravdu o ničem.

— Zorro, jediný brazilský Pekelný anděl

*

Bylo to součástí krycího příběhu.

— odpověď Arthura Schlesingera jr. na otázku, proč podal novinářům nepravdivé informace o invazi v Zátocě sviní

*

Politikové, stejně jako redaktoři a policajti, jsou přímo posedlí po násilných událostech a Fred Farr, kalifornský senátor za okres Monterey, není výjimkou. Tato uznávaná veličina mezi lidmi z oblasti Carmelu a Pebble Beach se s výtržníky nikde

nemazlí, tím méně pak s gangem násilníků, který vtrhl do jeho vlastního volebního obvodu. Jeho reakce na monterey-ské znásilnění byla rychlá a rázná. Žádal, aby byli neprodle-ně prověřeni všichni Pekelní andělé, spolu s ostatními, které pro nedostatek invence strčili do jednoho pytle „dalších osob se špatnou pověstí“. V uzavřeném světě velkých mašin, dale-kých jízd a zuřivých rvaček přinesla tato nová, státem stvrze-ná stratifikace Pekelným andělům velkou popularitu. Konec-konců, byly to jedničky – podobně jako gangster John Dillinger.

Novopečený generální prokurátor Thomas C. Lynch se urychleně pustil do jakéhosi vyšetřování. Rozeslal přes sto dotazníků šerifům, okresním státním zástupcům a policej-ním náčelníkům a požadoval informace o Pekelných andě-lech a „dalších osobách se špatnou pověstí“, jakož i případné návrhy, jak se s nimi zákonně vypořádat.

Uběhlo půl roku, než všechny došlé odpovědi zhustil v pat-náctistránkovou zprávu, která si v ničem nezadala s drama-tickým popisem nejhorších snů Mickeyho Spillanea. Nicméně v otázce řešení byla mlhavá. Úřady by měly o těchto zlosynech soustřeďovat veškeré informace, aktivněji zahajovat soudní stíhání, mít je stále pod kontrolou atd.

Pozorný čtenář musel nabýt dojmu, že i v případě, že by byli Andělé doopravdy tak příšerní, jak se o nich píše, poli-cajti s nimi stejně nic moc nesvedou – a pan Lynch si dobře uvědomoval, že ho tato skutečnost zahání k manévrování na velmi tenkém ledě.

Zpráva byla barvitá, zajímavá, silně zaujatá a důsledně zne-pokojující – přesně taková, aby poskytla celostátnímu tisku dostatečný důvod k volání na poplach. Defilovala v ní spousta ztřeštěných činů, nesmyslného ničení, divokých orgií, mejda-nů, perverzí a také podivná přehlídka nevinných obětí, která i na papíře a v uvážlivém policejním jazyce kladla příliš vel-ké nároky na důvěřivost i toho nejtupějšího novináře. V no-vinářských kruzích byla poptávka tak vysoká, že generální

prokuratura musela objednat druhé vydání. Jeden výtisk se dostal dokonce i k Pekelným andělům, neboť mi nějaký desperát ukradl můj vlastní. Jádrem zprávy tvořil oddíl s názvem „Chuligánské aktivity“, zhuštěný výčet násilností, sahající takřka deset let nazpět. Např.:

Dne 2. dubna 1964 pronikla skupina osmi Pekelných andělů do domu jedné ženy v Oaklandu. S revolverem v ruce přinutili jejího přítele opustit dům a ženu pak v přítomnosti jejích tří dětí znásilnili. Téhož rána o něco později vyhrožovaly družky Pekelných andělů oběti, že bude-li spolupracovat s policií, pořežou jí obličej břitvou...

Dne 2. června 1962, brzy ráno, přišlo hlášení, že se tři Pekelní andělé v malém baru v severní části Sacramenta zmocnili devatenáctileté ženy, a zatímco ji dva přidržovali na podlaze, třetí jí svlékl svrchní oděv. Žena v té době menstruovala; třetí individuum odstranilo hygienickou vložku a dopustilo se na oběti cunnilingu...

Dne 25. října 1964, brzy ráno, byla z jednoho baru v Gardeně telefonicky ohlášena výtržnost. Policie zatkla devět Pekelných andělů a jejich dvě družky. V protokolu se uvádí, že skupina Andělů „začala pustošit celou hospodu“, když na jednoho z nich kdosi vychrstl půllitr piva. Ze zařízení podniku zbyly trosky, kulečnickové stoly byly polité pivem a močí...

Lynchova zpráva zaznamenala takových násilností osmáct a předpokládala stovky dalších. Noviny po celé Kalifornii přinesly vybrané pasáže spolu s ujištěním generálního prokurátora, že zvýšená policejní aktivita problém brzy vyřeší. Většina redaktorů věnovala události větší pozornost jen jeden den a pak ji nechala plavat. Pekelní andělé se objevovali na prvních stránkách novin už dříve a Lynchova zpráva – založená na přehledu starých policejních protokolů – obsahovala jen málo nového a zajímavého.

Zdalo se, že Andělé opět upadnou do zapomnění, ale ve chvíli, kdy losangeleský dopisovatel *New York Times* zatelegrafoval do redakce rozvleklý a senzacechtivý komentář o Lynchově zprávě, nastal prudký obrat. Jeho příspěvek vyšel 16. března v *Timesech* – a byl to právě onen impuls, který téma potřebovalo: nastal boj. Časopis *Time* následoval levým hákem s názvem „Ještě divočejší“. *Newsweek* kontroval zprava – „Divoši“. A tak dříve, než se stačil usadit prach, měly celostátní sdělovací prostředky v rukou zaručený tahák: sex, násilí, zločin, šílenství a mravní bahno – všechno v jednom balíčku. Následoval popis jízdy do Porterville na Svátek práce před osmnácti měsíci, uveřejněný v roce 1965 v *Newsweeku*:

Hučící roj dvou set motorkářů v černých bundách zamířil do malého ospalého městečka Porterville v jižní Kalifornii. Desperáti řádili v místních hospodách a pokřikovali oplzlé nadávky. Zastavovali auta a pokoušeli se osahávat pasažérky. Několik jejich partnerek si lehlo doprostřed vozovky a vyzývavě se vlnilo. V jednom baru skupinka desperátů brutálně ztloukla pětadesátiletého muže a pokusila se unést servírku. Teprve po nasazení jedenasedmdesáti policistů ze sousedních měst spolu se silničními hlídkami, policejními psy a vodními děly nasedli motorkáři na své harleye a odburáceli z městečka.

Newsweek a *Time* shodně přirovnávaly „vpád“ do Porterville v roce 1963 k filmu *Divoch* s Marlonem Brandem v hlavní roli, natočeném podle podobné události, k níž došlo v kalifornském Hollisteru v roce 1947. *Time* snímek nazval „zobrazením zpuštěného života bandy divokých arogantních násilníků na motorkách, kteří si říkají Black Rebels“. Avšak *Divoch* rychle upadl v zapomnění, pokračoval *Time*, protože „postavy jsou přehnané a jejich násilné činy příliš fádni, než aby je publikum mohlo přijmout“.

Kdo by taky koneckonců věřil, že nějaká tlupa Hunů na dvou kolech může přepadnout a vystrašit celé kalifornské městečko? *Time* rozhodně ne. Alespoň ne v roce 1947, kdy se něco takového stalo poprvé; ani v roce 1953, kdy byl film uveden do kin; a dokonce ani o deset let později, kdy se totéž údajně přihodilo v dalším městě. Ale 26. března 1965, osmnáct let po první takzvané motocyklové výtržnosti v Americe, se *Time* konečně pokusil vypořádat s tímto tématem a redaktoři časopisu se zhrozili. Hunové skutečně existují! Na celých osmnáct let se stáhli do ústraní, leštili motorky a promazávali své biče ze řetězů, dokud se generální prokurátor Kalifornie nerozhodl představit je tisku. Dopisovatel ze západního pobřeží neztrácel čas a odeslal tuto hroznou novinu na východ do Luceho pevnosti, kde ji okamžitě přežvýkali do dvou sloupců klasicky bulvárního taháku v domácí rubrice s názvem: „Minulý týden se [*Divoch*] vrátil - ale skutečný!“

„Lynch nashromáždil o Pekelných andělech slušnou řádku svědeckých výpovědí,“ napsal *Time*, „... které přesvědčivě dokumentují, že tento gang nezůstává své zlověstné přezdívce nic dlužen... Příímým podnětem Lynchova vyšetřování byl případ znásilnění. Minulý podzim několik členů tohoto gangu násilím odvěklo dvě nezletilé dívky od jejich partnerů a znásilnilo je.“ To byla evidentní pomluva, neboť ve skutečnosti byla všechna obvinění proti Terryemu, Marvinovi, Máti Milesovi a Bláznivému Crossovi zrušena necelý měsíc po jejich zatčení. Komentátoři z *Time* ve své horlivosti přijít věcem na kloub patrně přeskočili první stránku Lynchovy zprávy, kde se jasně uvádí, že „další vyšetřování nastolilo otázku, zda byl skutečně trestný čin znásilnění spáchán a zda identifikace pachatelů obětmi jsou průkazné. Okresní státní zástupce Městského soudu v Monterey-Carmelu požádal dopisem z 25. září 1964 o zrušení žaloby a velká porota tuto žádost schválila.“ Zpráva však neuvedla komentář jeho náměstka: „Lékař dívky prohlédl a neshledal jediný důkaz hovořící pro obvinění ze znásilnění.

Jedna dívka navíc odmítla vypovídat a druhá absolvovala test na detektoru lži se zcela nespolehlivým výsledkem.“ To byla ovšem neskonale nudná záležitost, a tudíž se pro ni v *Time* nenašel prostor. Článek místo toho pokračoval v hysterickém nářku přehledem vymyšlených statistických údajů:

Klub byl založen v roce 1950 ve Fontaně, ocelářském městě ležícím padesát mil východně od Los Angeles, a v současné době sdružuje asi 450 členů z celé Kalifornie. Výčet jejich zábav sahá od sexuálních perverzit a toxikomanie až po obyčejné násilnosti a krádeže. Mohou se pochlubit 874 zatčeními za trestné činy, z nichž bylo 300 odsouzených, a 1 682 zatčeními za přestupky s 1 023 odsouzenými, přičemž pouze 85 si jich svůj trest skutečně odpykalo ve vězeních nebo polepšovnicích.

Žádný čin pro ně není dost zvrhlý. Např. při jejich přijímacím rituálu se od každého nového člena požaduje, aby přivedl ženu nebo dívku (nazývanou „ovce“) ochotnou vykonat pohlavní styk se všemi členy klubu. Ale jejich nejoblíbenější činností je terorizovat celá města...

Time pak převyprávěl tutéž historku o nájezdu do Portervillu, která se objevila v *Newsweeku*. Článek pokračoval:

Pokud se Andělé právě nezaměstnávají podobnou činností, tráví čas – někdy ve společnosti malých dětí jednotlivých členů či svobodných matek, které se ke klubu připojily – v pronajatých polorozpadlých domech na městských periferiích, kde si stejně nevázaně vyměňují dívky, drogy i motocykly. Když zrovna nejsou v drogovém opojení, vyjíždějí na zlodějské výpravy. Mají dokonce speciální dodávku s rampou na nakládání kradených motocyklů. A pak zase vyražejí hledat nové zhýralosti.

Na něco takového nebyl přirozeně ve Velké společnosti nikdo zvědavý a *Time* také důrazně prohlásil, že je nejvyšší čas učinit tomu přítrž. Nemilosrdní nohsledi establishmentu jsou připraveni ušetřit těmto surovcům pořádnou lekci. Článek končil triumfálním sdělením:

... a všem místním strážcům zákona budou od nynějška poskytnuty všechny dokumenty o každém členovi Pekelných andělů a podobných gangů; bude zřízena koordinovaná výzvědná služba, která bude mít za úkol soustavnou kontrolu násilníků. „Už je nenecháme ohrožovat životy, klid a bezpečnost řádných občanů našeho státu,“ hřímal Lynch. A tisíce Kalifornianů se zachvěly vděčným vydechnutím.

Kalifornie se ten týden nepochybně trochu zachvěla, ale ne vždy to mělo původ v pocitech vděčnosti. Pekelní andělé se chvěli zvrhlým chechtotem nad pomyjemi, které na ně tisk vychrstl. Ostatní kluby se chvěly závistí nad náhlou slávou Andělů. Policaři po celé Kalifornii se chvěli nervózní nedočkavostí nad vyhlídkou dobré reklamy před příštím střetnutím s nějakou skupinou motocyklistů. A někteří lidé se zachvěli, když si uvědomili, že *Time* má 3 042 902 čtenářů.*

Závažnost názoru časopisu *Time* na Anděly nespočívá ani tak v tom, že je na štíru s realitou, nýbrž v jeho důsledcích. Na počátku března 1965 Pekelní andělé prakticky neexistovali. Podle vlastního sčítání měl klub zhruba osmdesát pět členů po celé Kalifornii. Pravidelné policejní obtěžování znemožňovalo desperátům nosit své klubové znaky jinde než v Oaklandu. Členská základna sanfranciského klubu se scvrkla z někdejších sedmdesáti pěti na pouhých jedenáct, a jednomu navíc hrozilo vyloučení. Nejstarší klub v Berdoo (včetně Fontany) se zredukoval na hrstku vytrvalců rozhodnutých zůstat na

* Náklad *Time* podle údaje z prosince 1964.